

Som døpt, konfirmert og ordinert prest i DnK finner jeg det nødvendig å gi et svar i saken «Vigselsliturgi og forbønnsliturgi for likekjønnede og ulikekjønnede par» (KR 22/16).

Til høringsspørsmålene:

1. Nei. Man har åpenbart ikke lykkes å finne ekteskapskonstituerende bibeltekster for likekjønnede **slik kirkemøtet forutsetter i sitt vedtak**. Kirkemøtet har krevd «**tilsvarende** liturgier» til de gjeldende liturgiene. Bibeltekstene faller helt igjennom denne forventningen fra kirkemøtet. Her må man lete bedre i Bibelen.
3. Almennelige bestemmelser sier ikke noe til de statlige vigselsforvalterne om problemstillinger knyttet til endring av juridisk kjønn (som jo er relativt nytt i lovverket).
5. De innledende ordene må i hovedsak svare til bibeltekster som obligatorisk leses. I det nye forslaget er det ikke samsvar mellom innledningsordene og bibeltekstene som er foreslått. Særlig gjelder dette ekteskapets varighet og krav om samhold.
6. De to foreslåtte tekstene har ingen ekteskapskonstituerende kraft i seg. Jeg er svært overrasket over at hverken NFG eller Kirkerådet har funnet mer treffende tekster. Slikt kan man ikke slippe gjennom dersom man har ambisjoner om å tale innstiftende om et kristent ekteskap.
Det er også dypt problematisk at tekstene ikke målbærer ekteskapets livslange karakter. Dette må komme til uttrykk i hver eneste vielse, slik Jesu innstiftelsesord i Matt 19,4-6 uttrykker det. Noe annet ville være pastoralt uansvarlig, og en grov unnlatesessynd i en tid der skilsmisser er et stadig større samfunnsproblem. Her må kirken ikke abdisere fra sitt ansvar og sin mulighet til å tale med profetisk røst.
Forslag til obligatoriske tekster: 1 Mos 1,27-28a og Matt 19,4-6

11. Andre kommentarer: Jeg støtter høringsuttalelsen til Olav Myklebust, og gjengir noen mer eller mindre redigerte avsnitt:

Hverken Guds ord i Bibelen eller Den evangelisk lutherske bekjennelse (CA + Lillekatekisme) åpner for at Kirken i Guds hus, for Guds ansikt kan vie likekjønnede til ekteskap. Ekteskap i bibelsk og kristen forstand inngås mellom en kvinne og en mann (1 Mos 1,26ff). Jesus sier: «Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og de to skal være ett. Så er de ikke lenger to, deres liv er ett. Det som altså Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille.» (Matt 19, 4-6). Med forankring i de ti bud lærer den lutherske bekjennelse: «Du skal ikke bryte ekteskapet!» Denne befaling gjelder selvsagt også Kirken, Kirkens ordninger og bruken av Guds hus.

Den lutherske bekjennelse forplikter Den norske kirke, og sier at vi som er døpt og tror på den treenige Gud, skal gjøre gode gjerninger som Gud befaler. (CA artikkel 6 om den nye lydighet). Dåpens forpliktelse går ut på å lære de som døpes, «å holde alt det jeg (Jesus) har befalt dere.» Denne sammenhengen mellom dåpsbefaling, katekismens normativitet, budene og etikken har kirken også understreket i gjeldende Plan for trosopplæring «Gud gir – vi deler» på side 4, 5, 17, m.fl.

Kirkemøtet har den 11. april 2016 vedtatt å iverksette et liturgiarbeid som åpner opp for det Gud gjennom Den hellige skrift sterkt advarer mot, og som strider mot dåpsbefalingen. Saken dreier seg her ikke bare om ulike syn og en ny vigselsliturgi, men om en villfarende lære og antropologi uten forankring i Guds formål med mennesket skapt i Guds bilde. En kristen familieteologi forankret i positive skriftutsagn utraderes med dette liturgivedtaket. Den strider mot den kristne oppdragelse som dåpen forplikter Kirken å lære alle folkeslag. Dette er meget alvorlig og rammer tilliten og troverdigheten til Den norske kirkes dåps- og opplæringspraksis.

Kirkemøtet har fattet sitt vedtak i strid med Det gamle og Det nye testaments lære om ekteskapet og Den evangelisk-lutherske bekjennelses lære om gode gjerninger. Det foreligger fra Kirkemøtets side ingen teologisk begrunnelse forankret i Bibelen (i form av positive skrifthenvisninger for det nye

synet) og Den evangelisk-lutherske bekjennelse for at prester som gjennomfører kirkelig vigsel i Guds hus av likekjønnede par er rettelig kalt til det.

Ut over dette har jeg følgende **kommentarer til Kirkemøtets vedtak 17/2016**:

Ad pkt 1: Kirkemøtet konstaterer at kirkens medlemmer ikke har lyktes å enes om homofilt samliv og vigsel av likekjønnede par. Når man ikke enes om dette, foreligger det ikke grunnlag for å innføre «vigselsliturgi for likekjønnede par.» Den norske kirke har allerede en gyldig, ikke-diskriminerende vigselsliturgi som er i samsvar med bibelens menneskesyn og Jesu lære om ekteskapet.

Ad pkt 2: Det er en kortslutning når Kirkemøtet sier at «Begge syn på likekjønnet ekteskap kan gis rom og komme til uttrykk i kirkens liturgiske ordninger, undervisning og forkynnelse» og denne tanken om at motstridende syn kan komme til uttrykk i kirkens liturgiske ordninger står i direkte konflikt med den delte uttalelsen LN 06. Guds ord sier at «Du skal ikke bryte ekteskapet». Den norske kirke skal derfor ikke innføre liturgier, undervisning og forkynnelse som bryter i stykker ekteskapets egenart som et livsvarig fellesskap mellom en kvinne og en mann. Vedtaket om «Vigselsliturgi for likekjønnede par» splitter det gudstjenestelige fellesskap, fordi det instituerer en løgn om ekteskapet.

Ad pkt 3. Et flertall i Kirkemøtet mener at det må utarbeides liturgier som inkluderer likekjønnede par, og som kan brukes overfor alle par. Når flertallet sier at det må utarbeides slike liturgier, påføres Den norske kirkes medlemmer en tvang som det ikke er hjemmel for i Bibelen eller i Den evangelisk lutherske bekjennelse. Prester og andre kirkelige ansatte forledes til å gjøre det Guds ord forbyr. Slike «synkretistiske» liturgier vil tildekke at ekteskapet gjelder en kvinne og en mann som vanligvis vil stifte familie og få barn sammen. Et barn som fødes, skal prinsipielt ha rett til å kjenne sin far og mor som har unnfanget det, og skal så vidt mulig vokse opp i nær kontakt med sin far og sin mor.

Den norske stat har innført likekjønnet ekteskap som en rettslig ordning. Ved siden av statens bistand til å avlive et barn i mors mage i løpet av svangerskapets tre første måneder, står statens innføring av likekjønnet ekteskap som rettslig ordning i motstrid til kristen kultur og lære gjennom to tusen år. Kirken må forholde seg til dette. Men den kan ikke akseptere det!

Ad pkt 4. Flere av biskopene stemte for innføring av liturgi for kirkelig vigsel av likekjønnede par, selv om det strider mot deres oppfatning av ekteskapet. I et historisk perspektiv hvor det er kamp om fundamentale nasjonale verdier, kalles vanligvis slik adferd «medløperi».

Ad pkt 5. Vigselsliturgi for likekjønnede par eller «synkretistiske» liturgier kan ikke innføres som ordinære liturgiske ordninger. De kan derfor ikke gjøres gjeldende i hele Den norske kirke. Kirkene er Guds hus, vigslet til gudstjeneste og kirkelige handlinger som er i samsvar med Guds ord. Kirkemøtet har ikke lovmessig hjemmel til å overstyre lokale menigheter som vedtar at deres lokale kirke kun skal gi adgang for vigsel av ulikekjønnede par.

Ad pkt 6. Prester har ikke frihet til å velge å foreta vigsel av likekjønnede par eller forbønn for borgerlig inngått ekteskap mellom likekjønnede. En prest er bundet av sin ordinasjon og skal leve og lære i samsvar med Guds ord og den evangelisk lutherske bekjennelse. Kirkemøtet har ikke hjemmel til å innvilge noen valgfrihet i forhold til dette. Biskoper har en tilsvarende tilsynsplikt til å påse dette, og kan ikke med troverdighet føre tilsyn i en menighet på to motsatte måter utifra ordinasjonsforpliktelsen. Den splittelsen i gudstjenestefellesskapet som kirkemøtet nå har vedtatt rammer ikke bare lekfolket, men ikke minst staber der ulike syn praktiseres. Dette er ekstremt uansvarlig av kirkemøtet å påføre menighetene.

Med vennlig hilsen

Bjarte Hove
Kapellan i Spjelkavik kyrkje